

A DE MORIBVS QVOS IN SEPE-
lendis mortuis Aegyptij seruant. Cap. V.

Videbuntur fortassis hæc quæ diximus, miranda: sed nequaquam minus admirabitur quis, si quid apud quosque fit Aegyptios in funere mortuorum, consideret. Præsertim diuersarum gentium mores. Cum quis defunctus est, propinqui omnes amici, qui deturpato luto capite, lugentes ciuitate quoad mortuus sepeliatur, circumueiunt: interim neque lauantur, neque uinum aut cibum nisi uilem sumunt, neque uestibus utuntur splendidis. Sepulchrorum tres habentur species, sumptuosa, mediocris, humilis. In prima argenti talentum expouunt, in secunda minas uiginti, in ultima parum quid sumptus erogant. Qui funera mortuorum curant, eo exercitio à maioribus tradito, funeris impensam domesticis descriptam ferunt, scrutantes quanti uelint celebrari funus, conuentione facta, corpus eis traditur, ut iuxta impensam curetur funus. Primum grammaticus (ita enim appellatur) posito humi corpore, circa illa describit quantum à sinistra parte incidatur. Deinde qui dicitur scissor, habens lapidem Aethiopicum, quantum lex sinit, latus aperit: subitoque cursu persequentibus qui adstant, lapidesque cum execratione in eum iacentibus, fugit. Existimant enim odium inherere, quicumque amici corpus uulnere illato uiolarit. Curatores uero corporis, hos salutores appellat, honore digni existimationeque habentur. Vtuntur enim sacerdotibus, templaque pariter ingrediuntur. His penes cadauer adstantibus, unus scissuram per corporis interiora præter renes & cor ducit, quæ singula alter uino Phœniceo ex rebus odoriferis lauat; deinde corpus totum primùm ex cedro cum alijs preciosis unguentis ungitur dies amplius triginta. Myrrha deinceps, ac cinamomo, cæterisque rebus liniunt; quæ non solum id seruire diuitinè, sed odoriferum reddere queant. Curatum cadauer cognatis tradunt defuncti, ita singulis eius partibus, etiam supercilliorum palpebrarumque pilis integrè seruatis, ut omnis corporis species dormientis more integra perduret. Plures Aegyptij progenitorum corporibus domi magno sumptu conditis, respicientes suorum imagines uiuentium magnitudine & habitu à longa progenie ductas, tanquam uiuentium aspectu, animo oblectantur. Antequam sepeliatur corpus, prædicat à cognatis tum iudicibus, tum defuncti amicis, sepulturae dies. Asserunt uero illum, nomine mortuū appellantes, paludem transiturum. Adstantibus iudicibus amplius quadraginta numero, sedentibusque in præparato ultra stagnum hemicyclo, trahitur nauis ad id cõposita ab ijs quibus ea cura iniuncta est, regente magistro, quem sua lingua Aegyptij Charontem uocant. Vnde & Orpheum (qua de re paulo post dicitur) asserunt cum hunc morem apud Aegyptios cõspexisset, finxisse postmodum inferos, partim quæ uiderat imitatum, partim quæ ipse cõmentus esset. Perducta in stagnum nauis, antequam condatur in arca cadauer, permittitur lege uolenti mortuum accusare. Si quis comprobatur male uixisse, iudices sententiam ferunt, qua censent corpus eius sepulchro priuandū. Qui deprehenditur iniuste crimen obiecisse, magna multatur poena. Cum deest accusator, aut per calumniam accusatum constat, cognati finito luctu ad laudes mortui uertuntur: nil de genere eius, sicut Greci consueuerunt, narrantes, (existimant enim omnes Aegyptij pariter se nobiles esse) sed ordietes à pueritia, in qua uitæ institutionem eruditionemque recensent, ad uiri ætatem descendunt, eius erga deos religionem, iustitiam, continentiam, uirtutesque cæteras commemorantes. Inuocatis uero inferis dijs, precantur ut eum inter pios locent. Ad quæ uerba omnis multitudo correspondet, gloriam mortui extollens, tanquam apud inferos cum beatis semper futuri. Sepeliunt postea quique suos: hi in proprijs sepulchris, hi quibus ea desunt, domi apud firmiore parietem arca corporis erecta. Qui uero aut crimine aliquo aut scœnore sepultura prohibentur, domi absque arca ponuntur.